

Venjança suprema

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 24 d'abril de 2020
Amigues, amics,

A l'epíleg del seu llibre *Entre togues i reixes*, Joaquim Forn diu: "Evitem ser nosaltres els qui amb una malaltissa moral de derrota, amb la nostra impaciència o els nostres errors, malbaratem les posicions guanyades. Cap lluita no s'ha guanyat en un sol dia. Avui som més gent que mai i hem arribat més lluny que mai. Només des de la perseverança i la determinació farem realitat el nostre somni".

Això ho escrivia Joaquim Forn després de conèixer la decebedora i terrible sentència del Tribunal Suprem. Sí, ben segur que hi havia hagut esperances entre els presos polítics, les famílies, els advocats i molta gent de bona fe. En les proves del judici havia quedat demostrada la seva innocència dels delictes de rebel·lió i sedició. Podia quedar el dubte de la malversació. Però aquell Tribunal Suprem no era un tribunal de justícia, sinó un tribunal de suprema **venjança**. Hi havia al darrere els mateixos poders fàctics que ara hi ha darrere el *gobierno* que recentralitza mitjançant *El estado de alarma*. Fa i desfà al seu aire mesures de confinament i de desconfinament, tant de ciutadans lliures, territoris, presos polítics i no polítics i ho fa amb una incompetència i afany de venjança contra alguns territoris, com ha passat sempre amb els poders de l'Estat espanyol.

Ho ha fet reiteradament amb els actuals presos polítics, durant la seva presó preventiva, durant el judici, amb la sentència i després de la sentència. Durant el confinament per la maleïda Covid-19, hi ha tornat. Quan la Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides i altres prestigiosos organismes internacionals deien que se'ls havia de deixar passar el confinament a casa seva, el Tribunal de la Venjança Suprema amenaçava les autoritats penitenciàries responsables del seu

confinament a casa o a la presó amb el delictes de prevaricació, quan el que estava prevaricant amb aquesta amenaça era precisament l'alt tribunal. A les presons hi havia casos de Covid-19. També n'hi ha al carrer i, sobretot, en llocs on és impossible guardar la distància de seguretat, com és als transports públics i alguns llocs de treball. Els presos, però, mereixen especial escarment, venjança!

Ara, que van decretar que tots els treballadors, a la feina! Han pogut sortir de la presó aquells considerats que treballaven. Els que tenien cura de malalts o gent gran, com els seus ancians pares o mares, no són treballadors i menys ara que aquest tipus de persones són grup d'alt risc... Hi ha alarma sanitària o no? Sembla que, com sempre, aquest criteri està a les mans dels qui la van decretar amb els seus fàctics al darrere. Amb personatges tan galdosos com el ministre de Sanitat, conegut pels verals del Vallès Oriental per les "meravelles" que va fer quan era alcalde de la Roca del Vallès, que suposadament escolta els comitès científics (mentida!), què podem esperar de la "salut" d'un *gobierno* suposadament d'esquerres?

No, no ens hem oblidat dels nostres presos polítics. Amb el confinament hem tingut prou temps per pensar en tot i més. Quan hem vist què fan amb els presos polítics i amb tota la gestió d'aquesta crisi sanitària, ens hem convençut més que mai de la necessitat que té Catalunya de poder prendre aquelles decisions que l'afecten, sobretot les de més a prop, com són els temes relacionats amb la salut, però molts més, TOTS! Necessitem governar-nos, necessitem la República Catalana!

Si tots i totes les preses polítiques, després d'anys de presó i reiterades injustícies, veuen aquesta necessitat i es mantenen fermes en les seves conviccions, com no ho hauríem d'estar nosaltres? Els que tan sols estem passant un confinament a casa o els que han passat pels hospitals! Com diu Joaquim Forn: "Només des de la perseverança i la

determinació farem realitat el nostre somni". Ara, primer, la salut, després, el somni, la **llibertat amb justícia!**

Vostre,